

Хай завжди
буде сонце!
Хай завжди
буде мир!

ДАДИМ ШАР ЗЕМНОЇ ДЕТЯМ

Музыка Д. ТУХМАНОВА
Стихи Назыма ХИКМЕТА
Русский текст
М. ПАВЛОВОЙ

Дадим шар земной детям,
Дадим хоть на день,
Как праздничный яркий
подарок, —
Пусть с ним играют,
Пусть с ним играют
И песни поют среди звезд.
Дадим шар земной
детям,
Дадим хоть на день,
В надежные детские
руки, —
Пусть с ним играют,
Пусть с ним играют,
И песни поют среди звезд.
Дадим шар земной детям,
Как яблоко дадим, —
Пусть едят они досыта
Хотя бы день один.
Дадим шар земной детям,
Как теплый хлеб дадим, —
Пусть едят они досыта
Хотя бы день один.
Пусть хоть день
шар земной узнает,
Каким бывает доверье.
2 раза.
Дадим шар земной детям,
Чтоб радость им принес, —
Пусть с ним играют
Среди летящих звезд.
Пусть хоть день
шар земной узнает,
Каким бывает доверье.
Дадим шар земной детям,
2 раза.
Дадим хоть на день,
Из рук наших дети
возьмут шар земной,
Посадят деревья
Деревья бессмертья —
Дадим детям шар земной!

1 ЧЕРВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

... Діти — це наше
майбутнє, їм доведе-
ться продовжувати
справу своїх батьків
і матерів. Вони, я пе-
вен, зроблять життя
на землі кращим і
щасливішим...

Л. І. БРЕЖНЕВ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий кошар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 3 грудня 1939 р.

Субота, 30 травня 1981 року

№ 65 (2949)

Ціна
2 коп.

Знову перший

Ефективно працює молодий механізатор ірпного господарства, ударник комуністичної праці Олександр Поляво. Ще під час весняної сівби він, агрегуючи трактори дві сівалки, посів 630 гектарів соняшнику і цукрових буряків. Це — найбільше в господарстві.

По дві норми за одну подовжену зміну виконав тракторист сьогодні, працюючи на міжрядному обробітку основів соняшнику. Всю 193-гектарну площу він зобов'язався виорати за 5-6 днів замість десяти.

На черзі — нова робота: міжрядний обробіток цукрових буряків. І на ній Олександр готовий вибороти першого.

Ф. БОЙКО,
обліковець тракторної
бригади колгоспу
«Дружба».
Петрівський район.

Вірність традиції

На 138-150 процентів виконували норми виробітку на сівбі цукрових буряків молоді трактористи Василь Шабанов з колгоспу «Аврора», Володимир Мовка та Юрій Головка з колгоспу імені Зайковського. Традиції — не зупиняться на досягнутому, бути завжди в усім попереду — хлопці вважають вірні й нині: на сівбу цукрових буряків і хімічний прополіс технічних культур вони щоденно виконують більш як по півтори норми.

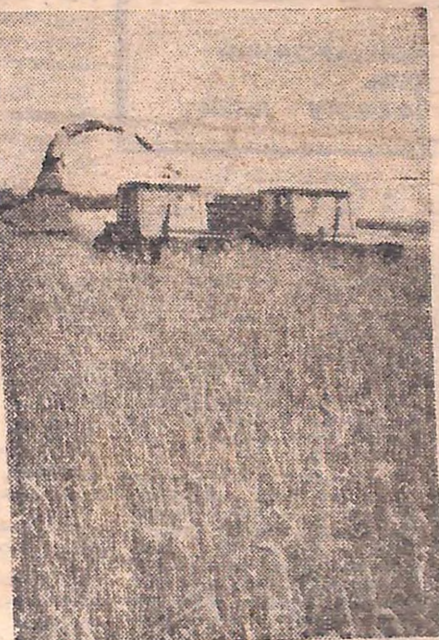
В. ГОНЧАРЕНКО.
Вільшанський район.

Братів Полявох час-то можна бачити разом. Трудяться вони по-ударному. У них навіть трактори однакові — МТЗ-50. Різниця лише в тому, що старший, Петро (молодий комуніст), сьогодні носить зелену масу, а молодший, Микола, доставляє її на Олександрійській кінній завод № 174.

На знімках: брати Петро і Микола Поляви в полі.

Фото
В. ГРИБА.

ЗАВТРА — В ДОРОГУ

За день, до того, як у школах для десятикласників пролунає останній дзвінок, у районному центрі щорічно проходить зліт випускників. Нинішня весна не була винятком. До Новомиргорода зібрались 400 десятикласників середніх шкіл району.

Проходив зліт піднесено, урочисто. Перед відкриттям десятикласники покладали живі квіти до пам'ятника В. І. Леніну і стели «Мати Батьківщина».

На своє традиційне свято випускники запросили ветеранів праці, кращих виробничників колгоспів і промислових підприємств району, батьків.

Зліт відкрила перший секретар райкому ЛКСМ України Тетяна Дмитренко.

— Завтра — останній день навчання. Але останній лише в школі, — сказала вона. — Бо вчитись доведеться ще багато, може й завжди. Школа навчила вас, як треба вчитись. Нестій цю науку в життя, користуйтеся нею щоденно, не забувайте тих, хто вам її

З ВИПУСКУ

«ПЕРСПЕКТИВА»

дає. Чимало з вас уже вибороли собі дорогу в житті. Але ще чимало й на роздоріжжі. А вже час збиратися в дорогу. Тож хай сьогоднішній зліт допоможе знайти ту єдину стежину, якої ви шукали досі.

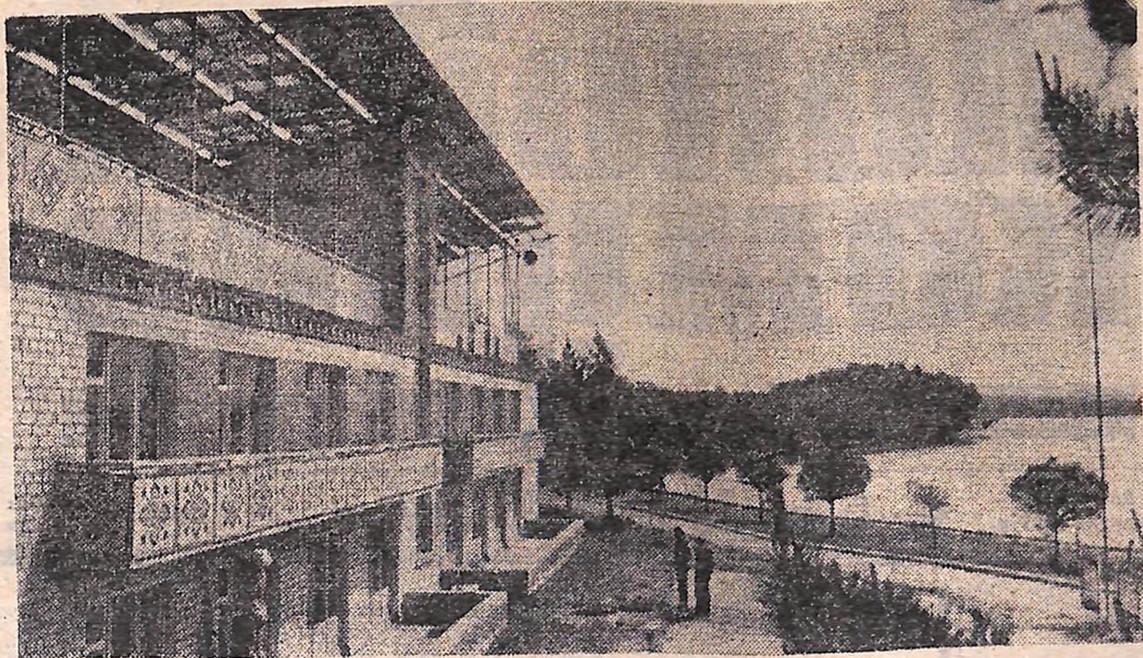
Перед випускниками виступили ветеран колгоспного руху (нині пенсіонер) Герой Соціалістичної Праці В. Н. Бориско, старший інженер виробничого об'єднання «Олександріявугілля»

О. М. Білий, директор Капітанівського МПТУ № 10 В. М. Ткаченко, секретар комсомольської організації колгоспу «Жовтень» Юрій Джевага, директор районного побутокбінату Р. П. Лук'яненко та інші. Вони розповіли про умови праці на своїх ділянках, пропонували десятикласникам вибрати їхній фах.

Райком комсомолу вручив 33 путівки випускникам, які виявили бажання працювати в сільському господарстві. З них 16 десятикласників Оситнязької середньої школи трудитимуться в районному колгоспі. Десятьом хлопцям і дівчатам вручено путівки до Капітанівського МПТУ № 10.

Учасники зльоту випускників прийняли звернення до всіх десятикласників Новомиргородського району, закликавши їх принажити трудові подвиги хліборобів, робітників свого краю.

В. ЛУПАН,
Новомиргородський район.

Піонерські табори, що розташовані у Світловодську, на березі Дніпра, готуються прийняти першу таборну зміну. А протягом літа тут відпочине близько 10 тисяч хлопчиків і дівчаток області.
На знімку: у піонерському таборі «Хвиля».

Фото В. ГРИБА.

МІЖНАРОДНИЙ
ДЕНЬ
ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

ДІТИ — нвіти життя. Вони — наша радість, наше щастя, наша надія. Їм належить майбутнє. А поки вони діти, їм — усе найкраще. Дитсадки і школи, палаци і комплекси, табори і санаторії...

Серед перших декретів Радянської влади, підписаних В. І. Леніним, більше десяти — про дітей, турботу, тепло і велику державну ласку. Пінтування про дітей стало законом нашого життя.

«Спилиця лосєт», — робить для себе відкриття малюк у зеленій будоніці. «Хума з вірою прилетіла», — торжествує, забавляючи на веселий гілочки луку, дівча. Хто не усміхнеться, зачуши мило серцю «нопнот» замість «номп», «павовоз» замість «паровоз», не зачудується малюнком чи машинною, зробленим сином-школярем!...

Ми а них пзаторюємось. Тільки кращими, допитливими, розумними. Вони — наше продовження. І, хочемо ми того чи ні, в дітях відгукуються радість і горе, надія і сумніви — наш і цілого світу. Тому на всіх континентах діти всіх націй пишуть заповітне: «Хай завжди буде сонце!»

Що найдорожче для людей світу? Щастя дітей. І ми боротимось за нього, захищатимемо його. Бо день заатрашний Планети буде таким, який зроблять його діти.

Якими ж будуть вони, наші діти — пухнасті кулі, бачи, руді сонечка, лунні й смішні, веселикуваті непосиди?

«ВЕСЕЛИМИ», —

КАЖЕ ТРИРІЧНА ОКСАНКА ТКАЧЕНКО.

— У нашому дитсадку 40 малюг. Оце товсім недавно придбали інвентар для ігрового й спортивного майданчиків. Колгосп «Шлях до комунізму» по-

над тисячу карбозанців виділив. А ще тисячу — на меблі, — розповідала завідувача Л. В. Корнієва.

Поруч у кімнаті так гарно пахло парним молочком і безтурботним дитячим сном. Буз «тихий» час.

А крізь приспущені штори намагався проникнути пестуєць-промінчик. Вітер гойдав за вікном гілля, проганяючи його, промінець. І все ж він розбудив Оксану.

Вона прилепотіла босоніж у кабінет завідувачі піднялася нашіпніки й заглянула на стіл: що там цікаве?

— Вдагнутись треба, Оксанко, — пошепки нагадала Людмила Вікторівна. — Ходімо, допоможемо. — Я шма.

«Сама» — це не так просто. Вже всі діти сиділи в ідальні, а Оксанка все змагалася з колготками. Та ось уже й вона за столом.

Розмовляти з нею дуже цікаво. Не вимовляючи половини зауків, дівчинка гонорить про все, що її зацікавить. Обов'язково цікаючи чи вказуючи пальчиком.

— Оксанко, що ти найдуже любиш?

Вона дивиться спокійно, продовжує мовчки зколгупувати сир з пиріжком. Це запитання, видно, аж ніяк не турбувало її в дзну хвилину Допитливі молоко, сама запропонува-

— А у мене братик є.
— Ти любиш його?
— Люблю.
— А маму, тата?
— Любу.

У Оксанки ще зосім молоді тато і мама. Обоє комсомольці, передовики в колгоспі. Тато — механізатор, нагороджений знаком ЦК ВЛКСМ «Золотий колос». Про це за неї розповідають «тюті» — вихователі.

— А розкажи, яке Першотравневе свято у нас було, — нагадують воли дівчинці.

Змакнула рученятам, засміялася дівчинка і гайшвидко стала «розповідати» — присідала, крутилася на ніжці, показувала рукою...

Найважливіша подія в житті — це всім очевидно.

— Оксанко, чого ти хочеш?

— На вулицю...

Буяла весна. І бузиково-сонячний, незвіданий світ кликав-маняв дитинчу.

с. Іванівка,
Долинський район.

«ЩАСЛИВИМИ», —

РІСЬ ПЕРШОГО ВАЖЛИВОГО ВИСНОВКУ З ПРОЖИТОГО СЕМИКЛАСНИКА ЕДУАРД СУРЖИК

— Тебе, як звуть?
— Едгар. А прозивають Редька.

— Обуралася?
— Ні. Вони ж не але... Сидить на лавці незалежний. Солідний! Леде відстоєвурчєн бука на сонці розжево світяться.

— Мій дідусь, Ілляна Іванов, болгарин. От на честь свого брата, ну, мого двоюрідного діда, ні, не двоюрідного... — на хвилину замислюється, — ну, просто діда, й назвав мене. А дідусь Ілляна працює он там, — махнув рукою вбік. — Він — перукар.

— А ти чим будеш, коли виростеш?

Едгар підняв морщити лоба, сиди туди водити, піднімом по рідних зубах (це ж треба в першому класі одні з одним новонадаки, а рости не поспішають) і відповів неспокійно:

— Не знаю. Як дивляся кіню про моряків, то хочу бути моряком. А прочитав про Бодякуба — захотів льотчиком стати... Але, мабуть, піду в десантник...

А це через хвилину я дізнаюсь, що зовсім недавно він записався бабусю, що обов'язково стане трактористом, і тоді й не доведеться полати горю до-

патою — він сам зоре. Йому трішки соромно, що не дотримав слова перед бабусю: вирішив іти в десантник.

— Але ж десантники геть усе вміють робити. Правда ж? І на тракторі можуть їздити. Ёге ж? — перепитую. — Вони ж комсомальцями можуть стати...

Він великий мрійник і фантазер, цей Едгар Суржик з першого «А». Неймовірні історії придумує вмість. І так зворушливо перебігають у них знання, достовірно почує й побачене з вигадкою, дитячою безпосередністю в судженнях, що хочеться руками притиснути рожеві нудка й щасливо сміятися разом з ним.

Що він любить? Школу і вчительку, хлопців і футбол, ніго і річку... Багато чого і чого. Лізнав надрипану руку — пройшов і даку злетів у тьоті Шури.

— І тьотю Шуру. І дідуся Ілляшу. І бабусю, і всіх-усіх... А найдуше-м'яму.

Які події пам'ятні були в його житті? Знову зосереджено морщити лоба. А за хвилину світліє і випаює на одному подиху:

— Випуск у дитсадку і як у довгометра прийняття... Це вже в школі, — уточнює. — А я вчора з Любою Зайцевою з першого «Б» останній дзвінок давав. Дзвінок такий гарний, блискучий, з бантом. Тільки важкий трохи. А всередині знаєте що в ньому? Гасця на ланцюжку. Ог. Щоб думати.

— А якщо ти був чарівником, то що зробив би?

Відповідає з готовністю: — Чинітьського хлопчика забрав би до себе в село. Там про нього вчителька розповідала. І грав би з ним у футбол...

На прощання Едгар не-

сподівано запитав сам:

— А чому перше червоні називають Днем захисту дітей? Від кого їх захищають?

— Від усього поганого: від хвороби, страху, голоду. Від війни.

Очепята дивиться серйозно, розумово.

с. Велика Виска,
Маловишківський район.

«ЗДОРОВИМИ», —

ЗАПЕВНЯЄ СЕМИКЛАСНИК ВАЛЕРІЙ МИРОНОВИЧ

Ну й справ сьогодні. Так. У піонерську кімнату зайти — збір дружини готується. Потім на майданчик. Побігати трохи треба — останні шкільні спортивні змагання.

О 12.00 — консультація з мови. Екзамен на носі.

Та насамперед — у школу. Тиждень не бачив однокласників, поки на Все-союзному зльоті буз, а здається — цілу вічність. Скільки цікавого побачив і почув! Усю спортивну роботу треба перебудувати.

— Приїхав! Ура! Розкажи! — Семикласники ще в коридорі оточили Валерка, смікали, радіючи. І без уваги самі розповідали:

— З легкої атлетики у нас — перше місце. І футбольна команда здорово виступала... М'яч новий потрібен... А алітку ж як?

Вони, як і Валерка, не уявляють себе без тренувань, занять, змагань. «Закохані у спорт», — кажуть про них.

І подій Валерці запам'яталося найбільше спортивних.

— Ні, в школі цікавого багато проводиться, — виправдується. — Суботники, вечори, олімпіади, конкурси, піонерські збори — без цього життя було б сірим, одноманітним.

А найважливішим у моєму житті було те, що мене обрали делегатом Всесоюзного зльоту піонерів, додає. — Це велика честь. Уперше таке довір'я мені вивалили товариші. І я хотів би, щоб не востаннє... Тож житиму так, щоб завжди в усьому попереду бути.

Н. ЧЕРНЕНКО.
м. Кіровоград.

«... Мати до всього справу — таке життя кредо у нашого наставника. Він не байдужий до того, як комсомольці платять внески, цікавиться їхніми інтересами, заняттями у вільний від роботи час...» Цими словами закінчив замальовку «Уроки майстерності», вміщену в нашій газеті 30 квітня нинішнього року, А. Литвинов — машиніст електро-воза Знаменського локомотивного депо. Тепло, сердечність, неприхована любов бринять у кожнім рядку його розповіді про наставника В. А. Шелеста.

До редакції продовжують надходити розповіді про наставників — людей, котрі дають молодій змії пугівку в життя. Сьогодні публікуємо одну з них.

БАТЬКІВСЬКОЮ
ДОРОГОЮ

Продовжуємо розмову

Пастрій у фрезерувальника кіровоградської фабрики «Реммоблі» Володимира Прохоровича Кожухаря був піднесений.

— Учора, — розказував він під час обідньої перерви, — дістав мій Санко призначення — майстром у трест «Кіровоградськбуд».

— Молодець! Закінчив, значить, технікум? — озвався Данило Петрович Гумешко.

— Навідріз відмовився від керівної посади, — продовжував Володимир Прохорович. — Вирішив попрацювати мулярем у бригаді Максима Степановича Пучка.

— Це щоб самому робити хліба скуштувати? Теж правильно, — виключився в розмову інший член бригади, ветеран війни і праці Іван Федорович Крипак. — Хорошого сна ти, Прохоровичу, виховав...

Виправдує Олександр довір'я батька — кадрового робітника, ударника комуністичної праці, комуніста. Отак колись і сам Володимир Прохорович пошав трудовий шлях.

Відразу ж після служби в армії прийшов він на фабрику. Там прийняли його до лав Комуністичної партії, там обрали депутатом міської Ради народних депутатів, а пізніше — секретарем парторганізації.

Є у В. П. Кожухаря ще одне доручення, найважливіше, як він вважає, — виховання робітничої зміни. Воно появилася тоді, коли десяток фрезерувальників вершин професійної майстерності. Один за одним ставали поруч нього до верстата хлоп'ята, вчорашні школяри, щоб самим потім стати вмілими майстрами.

Не тільки професії навчає своїх вихованців Володимир Прохорович.

— Головіс, — якось екавав він, — прищепити молодій людині любов до праці. Вдалося — вважай, що виховав хорошого виробничника. Ні — який же ти після того наставник?..

Сказавши ці слова, він усміхнувся. У практиці В. П. Кожухаря таких випадків не було. Чому? Бо підходить він до своєї педагогічної (не побоюєсь цього слова) роботи з душею. Люблять його підопічні за щирість, батьківську увагу і, звичайно, за вмілі руки.

І. СКРИННИК.

м. Кіровоград.

Вместе весело шагать

Слова М. МАТУСОВСКОГО

Музыка В. ШАННСКОГО

ПРИПЕВ:

Вместе весело шагать по просторам,
По просторам, по просторам!
И, конечно, припевать лучше хором,
Лучше хором, лучше хором!
Спой-ка с нами, перепелка!

Раз иголка, два иголка — перепелочка!
Раз дощечка, два дощечка — будет елочка!
Раз дощечка, два дощечка — будет лесенка!
Раз словечко, два словечко — будет песенка!

ПРИПЕВ.

ТОБІ, ПРОПАГАНДИСТЕ!

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРАВОВИХ ЗНАНЬ

Вийшов з друку перший том Зводу законів СРСР. Чому виникло питання про його видання? Насамперед це викликано серйозними й глибокими зрушеннями в соціально-політичному житті суспільства. Наша країна першою у світі ступила на рубіж зрілого соціалізму. В цих умовах праву, закону надається особливого важливого значення.

Яскравим узагальнюючим виразом розвитку політичної системи стала нова Конституція СРСР. У ній знайшли концентроване відбиття найбільш істотні зміни в економічному, соціальному й духовному житті радянського суспільства.

Радянська держава, гласить стаття 4-а Основного Закону країни, всі її органи діють на основі соціалістичної законності, забезпечують охорону правопорядку, інтересів суспільства, прав і свобод громадян.

«Великий карісний ефект», — відзначав на XXVI з'їзді КПРС товариш Л. І. Брежнєв, — дає оновлення радянського законодавства, яке проводиться на основі Конституції. Нові закони дають змогу тонше, точніше регулювати різні сторони суспільних відносин».

Достіть сказати, що на 1 січня 1980 року скасовано повністю понад 25 тисяч актів союзного законодавства. Майже стільки ж скасовано або змінене частково. Коротше кажучи, замість багатотисячох тисяч актів, що нагромадилися за роки Радянської влади, в наші дні діють лише вісім тисяч.

Ось лише кілька прикладів. Пільги, встановлені для інвалідів Великої Вітчизняної війни, для сімей полеглих воїнів, регулювалися більш як 35 законодавчими й нормативними актами. Тепер же їх зведено в один.

Діяльність професійно-технічних навчальних закладів до недавнього часу регулювалася більш як 150 правовими актами. Тепер їх теж об'єднано в один.

Службовим відрядженням було присвячено понад 100 правових актів. Тепер розроблено один. Словом, робиться все, щоб наше законодавство було доступним, зрозумілим, простим. Зрозумілим не тільки юристам, а й широким масам.

Держава, її найвищі законодавчі органи не обме-

жувалися підготовкою і прийняттям більш досконалих формою конкретних законодавчих актів, насамперед і зміною застарілих, одночасно велась величезна масштабна законодавча діяльність.

Усю цю роботу не можна, однак, розглядати як якусь «ревізію» законодавства, що раніше діяло. Те, що вистимало перевірку часом, що відповідає нашим нинішнім потребам, лишається в силі. Тут неухильно додержується принцип спадковості. Більшість законів, прийнятих у перші роки Радянської влади, написаних чи відредованих В. І. Леніним, витримали перевірку часом і зберегли свою силу.

Звід законів СРСР складатиметься з 12 великоформатних томів. Роботу над ним повинно бути закінчено в одинадцятій п'ятирічці.

Перший том, що вийшов з друку, присвячений законодавству про суспільний і державний лад СРСР. Він відкривається Конституцією СРСР. Потім йдуть такі закони СРСР, що вживаються з нею, як регламент Верховної Ради СРСР, про вибори до Верховної Ради СРСР, про громадянство СРСР, про Рад Міністрів СРСР, про народний контроль в СРСР, про основні повноваження крайових, обласних Рад народних депутатів, Рад народних депутатів автономних областей та автономних округів, про статус народних депутатів в СРСР, Загальне положення про ордени, медалі й почесні звання СРСР.

Сюди включено також 160 законів, з них 36 нових і 21 дано в новій редакції. Понад шістьдесят процентів законів, включених до першого тому, — це закони, видані після прийняття нової Конституції СРСР або оновлені на її основі.

Річ, проте, не в одних законах. Як указав Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв у Звітній доповіді на XXVI з'їзді партії: «Хороших законів, товариші, у нас прийнято немало. Тепер справа насамперед за їх точним і неухильним здійсненням. Адже буд-який закон живе тільки тоді, коли він виконується».

П. СКОМОРОХОВ, заслужений юрист РРФСР.

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Соціалістичної Республіки В'єтнам і мир знову приїшов на землю мирного народу-трудівника, однією з перших будов, де відновилася робота, був Центр.

ЛИОНГ ТХІ БІТЬ, директор Ханойського Центру охорони материнства і дитинства.

У ДИТСАДКУ...

Недавно я побував у дитячому садку фарфорового заводу в Каштерці, що в Північночеській області. В ігрових кімнатах — величезні і різноманітні набори іграшок, у спортивному залі — спеціальне дитяче спортивне знаряддя.

Наш дитячий садок, який тепер відвідують 80 дітей робітників, — розповів завідувач Івана Янкова, — було збудовано на кошти, виділені заводом і його профспілковим комітетом. А щоб садок швидше зміг прийняти дітей, молоді заводи — члени Соціалістичної спілки молоді — безоплатними трудовими змаганнями допомогли будівельникам у найкоротший строк виплатити необхідні роботи.

Дитячий садок, про який іде мова, — один із багатьох тисяч, що розповсюджені по всій країні. Найбільше їх в області — в місті Каштерці. Комуністичної партії Чехословаччини. За роки соціалістичного будівництва в країні було створено широкую мережу дитячих дошкільних закладів, які допомагають комплексно розв'язувати завдання виховання підрастаючого покоління. Тільки в 1980 році, як це відзначалося на XVI з'їзді КПЧ, на соціальне забезпечення було витрачено понад 58 мільярдів крон. Значну частину цих коштів становили витрати на подальшу допомогу сім'ям з дітьми і даліше поліпшення умов виховання молодого покоління. За роки мирного будов, зупинилися роботи на будівельному майданчику в столичному районі Занг Во, де зводилися будинки Центру охорони материнства і дитинства, бо майже всі робітники пішли захищати свою батьківщину.

М. МОЙСЕЄНКО, власкор АПН, Прага.

У КРАЇНАХ СОЦІАЛІЗМУ

РІК ТИСЯЧІ РАДОСТЕЙ

Перший дитини, що народилася в Ханойському центрі охорони материнства і дитинства, дали ім'я Хуу Нгі, що по-російськи означає «Дружба». Минув майже рік. За цей час тут уже народилося близько тисячі нових громадян республіки.

Цей Центр збудовано на кошти, які протягом ряду років збирали жінки країни — члени Міжнародної демократичної федерації жінок, що заснувала з цієї метою спеціальний фонд. Радянські жінки внесли до фонду 2 мільйони марбандів.

Ми пам'ятаємо трагічне минуле, коли китайська воєнщина вчинила напад на територію суверенної Соціалістичної Республіки В'єтнам. Замовні гомін мирних будов. Зупинилися роботи на будівельному майданчику в столичному районі Занг Во, де зводилися будинки Центру охорони материнства і дитинства, бо майже всі робітники пішли захищати свою батьківщину.

Коли китайських агресорів відкинули від кордонів

Жертви геноциду — діти

ТАМ, ДЕ ПРАВИТЬ КАПІТАЛ

Більшість американців не вірять у те, що поліція може захистити їх від нападів злочинців, — про це свідчать дані опиту громадської думки, проведені інститутом Геллана, які було опубліковано в журналі «Ньюсуїк».

Чи можна було чекати інших результатів опиту? Звичайно ж, ні. Доказів тому безліч, і один із них — трагічні події в місті Атланті (штат Джорджія), де ось уже майже два роки по-звірному б'ють негрівських дітей.

Жителі негрівських районів міста, котрі живуть у постійному страху за життя своїх дітей, не вірять більше поліції, змушені були організувати спеціальні патрулі для самозахисту. І ось тут поліція виявила дивовижну сліпоту. За повідомленням одного з організаторів патрулів Ч. Дженга, поліція Атланті вже кілька разів арештовувала членів «груп самозахисту». Водночас місцеві власті різко скоротили число поліцейських, які ведуть пошуки расистських убивць, і направили додаткові загони «охорони порядку» в негрівські гетто міста, побоюючись спалаху расових заворушень.

«Негри повинні знати своє місце», — заявив начальник поліції округу Дейд, до якого входить Майамі, коли віддавав наказ застосовувати проти учасників расових заворушень вогнепальну зброю.

Аким відвертим цинізмом від листа заступника шерифа округу Окалуеса в штаті Флоріда Л. Мерфі, людини, яка за своїм становищем повинна забезпечувати додержання законності: «В мисливський сезон 1980—1981 року рекомендується у зв'язку з недостатньою великою дичиною полювати на негрів».

Лист із подібним «порадам» було направлено багатьом мисливцям Флориди та інших штатів. Можна зрозуміти гнів і обурення негрівської громадськості, яка зажадала притягнення до відповідальності Мерфі. Але його випустили на свободу.

Негрівські діти в Атланті продовжують гинути. У зв'язку з цим Рада миру США виступила із заявою. В ній підкреслювалось, що геноцид в Атланті — характерне явище для всіх Сполучених Штатів. «Ми з тривогою

спостерігаємо, — зазначалося в документі, — як зростають лави ку-клукс-клану, неонацистів та інших ультраправих расистських груп, які з відома властей чинять акти терору і насильства щодо американських негрів та представників інших пригноблених національних меншостей США».

Американські громадяни вважають, що вони мають справу з епідемією, яка досягла кульмінаційного моменту, писав журнал «Ньюсуїк». Журнал називає слова судді Г. Хмелінського з Массачусетса, котрий заявив: «Ми перебуваємо в стані громадянської війни між злочинцями і законносповідним суспільством». На кого ж нападуть тоді чорношкірим жителям Атланті, коли навіть голова верховного суду США У. Бергер визнав, що власті неспроможні справитися із зростаючим насильством в країні.

«Ми перетворилися в суспільство, яке безсиле підтримати елементарну безпеку на вулицях, у школах, захистити будинки американських громадян від пограбування», — заявив він на щорічній сесії американської асоціації юристів.

Генеральний секретар Компартії США Г. Холл у статті, опублікованій у «Дейлі уорлд», пише про причини розгулу насильства в Сполучених Штатах і пропонує вірні засоби, щоб покінчити з ним: «... націстські партії, ку-клукс-клан і всі праві угруповання, котрі практикують і проповідують ненависть, расизм і пересуди, ґрунтовані на релігійних та расових ознаках, повинні бути позбавлені права законності. У міру того, як сама структура капіталістичного суспільства гниє і руйнується, насильство стає дедалі більшим і дедалі більше перетворюється в невід'ємну частину повсякденної кризи. Дедалі частіше капіталізм удається до насильства, щоб захистити себе, бо він втрапив усеяку подоби гуманістичного суспільства».

Якщо ж знову повернутися до кривавих подій в Атланті, то спадає на думку таке: суспільство «різних можливостей» просто не хоче забезпечити своїх чорношкірих громадян основним правом людини — правом на життя.

А. ВАЛЕНТЕЙ.

НАС НЕДАРОМ ЗОВУТ ПІОНЕРАМИ

Слова З. ПЕТРОВСЬОЙ
Музика Д. ЛЬВОВА-КОМПАНИЕЦА

Нас не даром зовуть пионерами
Удивительной страны.

Значит, мы обязательно первыми
В каждом деле быть должны.

ПРИ ПЕВ:

Ты словом и делом
Выполняй завет отцов.

Будь честным! Будь смелым!
Пионер, будь всегда готов!

Если трудности в жизни встречаются,
Мы не хнычем никогда.

Пусть не все и всегда получается,
Не боимся мы труда.

ПРИ ПЕВ.

Мы заставим простор антарктический
Пыльным садом завестись,

Полетим на ракете космической —
Надо только постараться.

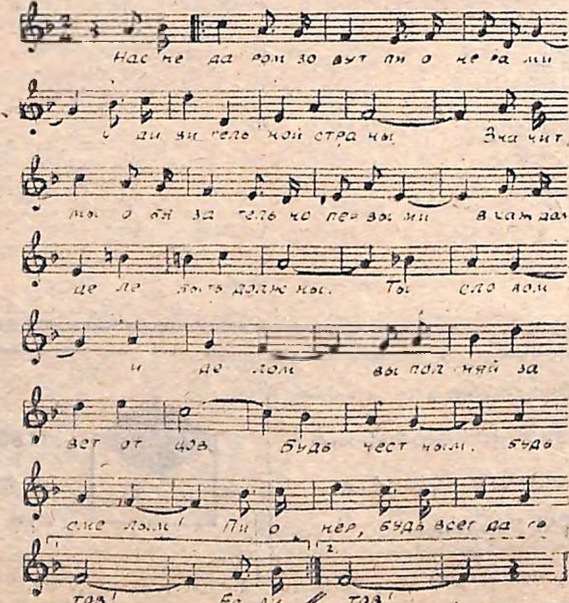
ПРИ ПЕВ.

Мы в беде не оставим товарища
И в обиду не дадим,

Потому что мы носим пылающий
Красный галстук на груди.

ПРИ ПЕВ.

В темне тиши Энергично.

Концертна програма вокального ансамблю «Тавричанка» Херсонського культосвітнього училища думи різноманітні.
На знімку: солістки вокального ансамблю «Тавричанка» Валентина РОЗУМ (ліворуч) і Наталія САВЧЕНКО.
Фото Г. ЯЧМЕНЬОВА.
(Фотокоріжка РАТАУ).

Міжнародний
день захисту
дітей

КВІТИ І КАЗКИ

Микола
Литвиненко

ВАСИЛЯ Олександровича Сухомлинського часто називають чарівником, казкарем. Чарівником тому, що він зміг силою ерудиції, емоційним зображенням розповіді привертати будь-якого співсідника. Багато художніх творів він знав напам'ять, умів добувати в уяві майже афоризми, цитати. Казкарем тому, що вивчав не тільки розповіді і читав учням казки, а й сам їх писав і читав цілою аудиторією дітей.

Ще за життя В. О. Сухомлинського в білоруському журналі «Вясеня» почали друкувати його казки, а 1971 року в Мінську вийшла його збірка «Казки і журавлі». Згодом у виданні «Детская литература» побачили світ казки казковий «Снігова принцеса», а «Веселка» випустила книжку «Гарна казка». Це справжній золотий розсип сюжетів, які надіють дітей і дорослих. Мова казок, мінатюр уявляла світляни, метаморфози поришень. В них і легенди рідного краю, перекази.

Казки — це ні з чим не зрівняний світ дитинства не тільки в минулому людстві, а й у наш час — в епоху електроніки, атомної енергії та космічних польотів. Павлиси учні почали складати казки з приходом у школу В. О. Сухомлинського. Але офіційно вони піде не записувалися. Лише окремі друкування в шкільному літературно-мистецтві та інформативній газеті «Пісня і Хліб». Потім їх стали збирати в окремі казки окремої форми, оформити в рукописні збірники. Нині всі вони (більше 100) зберігаються та опубліковуються в мурі В. О. Сухомлинського.

Життя офіційно творчість учнів Василя Олександровича 1970 року (в Міжнародний рік дитини) видання «Детская литература» випустила гарну книжку «Павлиси казки».

Якщо до школи гайда майор-приморський С. Бадиків своєю сім'єю. Про читання синові власну казку, написану в шкільні роки, він сказав:

— Якщо на довгому життєвому шляху ми можемо забути багато чого, що нам було пережите, то ніхто з нас ніколи не забуде рідної школи, безхмарного дитинства, юності, відвертій розмови в поході з улюбленим учителем і особливо — самозаписаною казкою. Її добра, її перемагає ало, прищипи, що натискала на створіння цієї казки. Все це вічно зачиняється в пам'яті наші...

Учителька початкових

Автор нарисів, який ми пропонуємо сьогодні читачеві, — журналіст Микола Литвиненко, перший директор педагогічного музею В. О. Сухомлинського. Нещодавно він завершив багаторічну роботу над художньо-документальною повістю про видатного радянського педагога, корифея сучасної педагогіки, нашого земляка В. О. Сухомлинського. У своїй праці автор використовує маловідомі факти, документи, спогади учнів і колеги Василя Олександровича.

Напередодні Міжнародного дня захисту дітей «Молодий комунар» пропонує увазі читача один із двох нарисів, які редакція відібрала з рукопису М. Литвиненка. Другий нарис — «Що таке любов?» — буде опубліковано в одному з найближчих номерів газети.

ВІДДІЛ
ПРОПАГАНДИ
РЕДАКЦІЇ «МК»

ДУМКА ДОРОСЛОЇ ЛЮДИНИ

ЗАЛ, ПОВЕН УСМІШОК

Є у колективі нашого театру дипломи, медалі, почесні грамоти, але найбільша для нас радість — бачити схилюваний, повів дитячий усмішок зал. Зал, у якому нема байдажних, де сміються, і плачуть, і люблять... Це дуже важливо — навчити дітей любити все добре і непа-видати зле.

У дітей усе починається з казки, через неї вони вчаться розуміти відносини між людьми в реальному світі, вчаться відрізняти справжні людські цінності від фальшивих.

І ми, дорослі люди, працюючи над дитячими виставами для дітей, прагнемо допомогти їм у цьому, довести до маленького глядача через посередництво виготовлених на наших руках ляльок саме таке

розуміння, навколишнього світу, навчити їх чесності, вірності, благородства, неприхильності до зла. Наш театр розвиває у дітей та-кож почуття гумору, вміння мислити, алегорично, оцінювати художні ситуації, зміцнює потяг до ак-тивного епікування. І це, мабуть, найголовніше — розбудити в маленькому глядачеві спрагу створен-ності, залучити його до участі в художньому ос-мисленні того, що він спо-стерігає на сцені. І хоче-тьесь зробити так, щоб він пропів ці почуття через усе своє життя.

В. ОСТАПЕНКО,
головний художник
Кіровоградського те-
атру ляльок, заслуже-
ний працівник культу-
ри УРСР.

Кадр із фільму «Розповідь невідомої людини».

КІНОЕКРАН ЧЕРВНЯ

Для червеневого реперту-
ару кінотеатрів міста ха-
рактерне те, що в ньому
широко представлені при-
годницькі фільми та екр-
анізації класичних творів.

На кіностудії «Мосфільм»
знято нову стрічку —
«РОЗПОВІДЬ НЕВІДОМОЇ
ЛЮДИНИ» за однойменною
повістю А. П. Чехова, кот-
ру він написав, поверну-
вшись із подорожі на Саха-
лін 1893 року. В цьому
творі порушено серйозні
соціально-історичні та мо-
ральні проблеми.

У ролі Зінаїди Федорів-
ни знялася молода актриса
Євгенія Симонова. Якійсь
нові грані своїх акторсь-
ких можливостей розкрила
в цьому фільмі Олександр
Кайдановський (Степан)
та Георгій Тараторкін (Ор-
ло). Режисер фільму —
Віталіус Жалінковичус.

«КРАХ ОПЕРАЦІЇ «ТЕ-
РОР» — так називається
кінокартина режисера
А. Бобровського за сценарі-
єм Ю. Семенова. В ній
розповідається про роз-
криття чекістами в чолі з
Ф. Е. Дзержинським змо-
ви есеро-меншовицьких
центрів, котрі намагалися
порухити роботу заліз-
ничного транспорту моло-
дої Радянської Росії, що
була на руку світовому ка-
піталу.

Над створенням фільму
працювали творчі колекти-
ви московської кіностудії
«Мосфільм», польської
«Люзон», а також «Детфільм»
з Німеччини, Демократичної
Республіки. Ролі викону-
ють Кишишф Хамец, Сер-
гій Шакур, Олена Ципля-
кова, Томаш Заліський,
Георгій Тараторкін та ін-
ші.

Пригодницький фільм
«БУДИНОК НА ЛІСОВІ»
(автор сценарію Г. Мдівані,
режисер Н. Санішвілі) пе-
реносить глядача в Моск-
ву 1905 року, на вулицю
Лісову, де грузинські ко-
муністи за завданням В. І.
Леніна організували під-
пільну друкарню. В основу
цієї стрічки студія «Грузін-
фільм», що розповідає про
революціонерів — учасни-
ків Грудневого збройного
повстання в Москві, покла-
дено дійсні історичні фак-
ти.

Головні ролі у фільмі ви-
конують Регімантас Адо-
майтис, Жанна Болотова,
Георгій Бурков, Ролан Би-
нов, Анатолій Солоніцин,
Лідія Федоссева.

С. ІЛЛЯШЕНКО,
редактор управління
кінофікації обласного
кому.

Кадр із фільму «Крах операції «Терор».

Іще крок до висоти

Цього року наші спорт-
смени, які тренуються в
сесіях боротьби самбо і
джудо, зробили новий
крок на шляху до підви-
щення майстерності. Про
це свідчать їхні успішні ви-
ступи на змаганнях різних
рангів.

Нещодавно в Кіровограді
закінчилися зональні поєди-
нки на Кубок УРСР з
боротьби джудо. Наша
збірна серед п'яти команд
була другою.

З Казахстану повернули-
ся наші самбісти. Тут, у
місті Динабулі, проходили
чемпіонат країни серед
сильних спортсменів то

нариств з боротьби самбо.
У складі Центральної ради
«Колоса» було два кірово-
градці — студент підпідпи-
титу Савелій Шолохін (важковагова)
та лікар четвертої міської
лікарні Сергій Гершков (важковагова). Перший із
них завоював провідну п'я-
тирку, а Гершков здобув
срібну нагороду. І його
включили до складу всеос-
юзної збірної команди силь-
них спортсменів то-
варистів з боротьби самбо.
Л. МЕДВЕДЕВ,
тренер обласної ради
ДСТ «Колос».

Л. МЕДВЕДЕВ,
тренер обласної ради
ДСТ «Колос».

Редактор В. СТУПАК.

Песня Красной Шапочки

Музыка А. РЫБНИКОВА Слова Ю. МИХАЙЛОВА

ПРИПЕВ:

Если долго, долго, долго,
Если долго по дорожке,
Если долго по тропинке
Топать, ехать и бегать,
То, пожалуй, то, конечно,
То, наверно, верно, верно,
То, возможно, можно,
можно.

Можно в Африку прийти!

ПРИПЕВ:

А в Африке реки вот такой
ширины!

А в Африке горы вот такой
вышины!

Ах, крокодилы, бегемоты,
Ах, обезьяны, кашалоты,
Ах, и зеленый попугай! (2)
И как только, только,

только,

И как только на тропинке,
И как только на дорожке
Встречу я кого-нибудь,
То тому, кого я встречу,
Данс зверю, верю, верю,
Не забуду, буду, буду,
Буду «здрасьте» говорить!

Ах, здравствуйте, горы
вот такой вышины!
Ах, здравствуйте, реки
вот такой ширины!
Ах, крокодилы, бегемоты,
Ах, обезьяны, кашалоты,
Ах, и зеленый попугай! (2)
Но, конечно, но, конечно,
Если ты такой ленивый,
Если ты такой пугливый,
Сиди дома, не гуляй.
Ни к чему тебе дороги,
Косогоры, горы, горы,
Буераки, реки, раки,
Руки, ноги береги!

ПРИПЕВ:

Зачем тебе море вот такой
ширины?

Зачем тебе небо вот такой
вышины?

Ах, крокодилы, бегемоты,
Ах, обезьяны, кашалоты,
Ах, и зеленый попугай! (2).

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українській мові.

ВР 06660.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової
роботи, відділ пропаганди — 2-45-36;
відповідальний секретар, відділ учнів-
ської молоді — 2-46-87; відділ комсо-
мольського життя, відділ військово-
патріотичного виховання та спорту —
2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-63;
нічна редакція — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 271.

Тираж 54000.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібкий, 2.